

Márton Evelin

TÉLI REGGAE

– *Fejezet, amelyben a kompánia szállást keres, és talál is* –

*„És most látod a fényt
És most, hogy látod a fényt
Felállsz, kiállsz a jogaidért
Kiállsz a jogotokért”
(Bob Marley, Peter Tosh: Get Up,
Stand Up)*

Egy rossz vödör csörömpölve gurult, izzó parázs sziszegett kifelé belőle, fekete kígyókat égetve a hóba. Valaki valami felismerhetetlen kiabált, rossz hang volt, gonosz, elutasító, kárörvendő. Olyan hang, melyet már jelentősen elrontott a nyakló nélkül vedelt pálinka.

A füstkígyókkal és a gonosz hanggal egyidőben lábak és paták ijedt kocogása hallatszott még az éjszakában. Egy nagy és kövér hófelhő jóllakottan elterpeszkedett az éjszaka egén, se csillag, se hold nem látszott, de még a hó sem hullt, mert ahhoz túl hideg volt. A surranó lábak és paták tulajdonosai reszketősen baktattak egymásba botolva. Egy csokornyí róka farkok lengedezett bent a mezőben, s mindenféle más rémeket is láttak, melyekről jobb nem is beszélni. Hörgő árnyékok, éles fogsorok sziluettje, tátogó krokodilok.

– Errefelé nem élnek krokodilok, hülyék! – sipítja magas fejhangan valaki, de azonnal el is hallgat.

– De még élhetnek – állapítja meg más valaki két csámcsogás között.

– Hallgassatok már, és mozogjunk, mert ha nem, megfagyunk! – mormogja egy harmadik, majd kiugrik a vánszorgó seregből, és egy közeli fán hirtelen kiélezi karmait. Biztos, ami biztos.

– De hová megyünk? – sírdogál egy negyedik.

– Ne olyan hangosan – ugat rá egy ötödik. – Megyünk. Valami jó szagot érzek. Bizalomgerjesztőt – teszi hozzá.

- Remélem, most az egyszer valóban jó szagot érzel, mert ha nem, a bundádba költözöm - jegyzi meg az, aki korábban a karmait élesítette.

Paták és másféle lábak tovább surrognak az éjszakában. Mennek valahová. Sietnek. Mondhatni menekülnek. A felhő közben lefogyott, és láthatóvá vált néhány csillag és a hold is, majd más felhők jöttek, olyanok, mint egy nagy seregnyi gyapjas juh, és elkezdték lefelé eregetni a pihéiket. A hideg enyhült, de nem eleget, a lábak egyre gyakrabban csúszkáltak, és mindenkinek fehér lett a szemöldöke, már akinek van egyáltalán ilyesmije.

Szempilla királyfi egy fogvacogtató téli reggelen felkapaszkodott az ablakpárkányra, és lenézett az udvarra, hogy lássa, történt-e valami változás odalent, mialatt ő aludt.

Történt.

A hópihék egyre dühödtebb kavargásában a következő kompánia álldogált, már amennyire a rájuk rakódó hóréteg miatt az illetők személyazonosságát meg lehetett állapítani. Legelöl, kidüllesztett mellettel és lilára fagyott nyakdísszel egy pulyka strázsált. Mellette, szégyenlősen, szemekre eresztett fülekkel egy szürke szamár vacogott. A szamár mellett egy jól öltözött, hosszú nyakú láma rágcsált egykedvűen valamit. A láma és a szamár alá bevacokolódva egy természetes macska aludt édesdeden. Az egész kompániát néha idegesen körbejárta egy csapzott bundájú eb, akinek minden lába más színű volt.

Szempilla királyfi szívét melegség töltötte el, míg az ablakból vizsgálta a társaságot. Ha nem más, ezek rám várnak - állapította meg, mivel bár igen apró volt még, mégis ő volt az egyetlen királyfi a környéken. Csak úgy a csíkos pizsamája fölél felrángatott egy síruhát, s beleugrott bundás bakancsába, majd néhány apró botlástól és csúszástól eltekintve épségben leszárguldott az udvarra.

- Jön! - bökte meg hűvös orrával a kutya a vigyázz pozícióba dermedt pulykát, aki ijedtében nagyot rikoltott. A láma szájából kiesett az a felismerhetetlen valami, amit addig rágott, szitkozódva hajolt utána, orrával undorodva turkálva a havat, mert a rágásról képtelen volt lemondani. A macska érdeklődve dugta ki fél mancsát a szamár alól, aki ugyanolyan szégyenlősen állt, próbálta magát még kisebbre összehúzni. A kutya fél lábát a levegőben tartotta, hogy ha úgy hozza a sors, bármikor szalutálni tudjon. Szempilla királyfi azonban rögtön megsi-

mogatta a fejét, amitől a szalutálásra fenntartott láb lágyan lehanyatlott a hóba. Soson, mert ez volt a becsületes eb neve, úgy ellágyult, hogy nem bírta ki és egy egészen apró kézcsókot lehelt a kis királyfi kézfejeére. A szamár moccanni sem mert. A láma rágott tovább.

- Hát ti? Mi járatban vagytok? - kérdezte Szempilla királyfi, és néhányszor összecepta a tenyerét, mert úgy érezte, menten megfagnak az ujjacskái.

- Tábászko Tábornok, szolgálatjára - visította a pulyka. - Szállást keresünk, éhezünk, fázunk - sipította, és eddig lilára dermedt nyaka szép pirosas színt kapott. Szempilla királyfi kíváncsian és gyönyörködve nézte Tábászko Tábornok színeváltozását, majd halkán csak annyit mondott:

- Nem muszáj kiabálni. Értem én, hogy mi a gond. Azaz látszik. Úgy néztek ki, mint egy szoborcsoport. Tudjátok, mi egy szoborcsoport? Az olyan szobrok összessége, akik együtt nem csinálnak semmit - mondta Szempilla királyfi, és megvakargatta a macska fülét, mert a fránya természetesen már ott tekergőzött a jó meleg bakancsok és a síruha között.

- Lollobördnek hívnak - dorombolta sejtelmesen, és visszafúrta fejét Szempilla királyfi ujjacskái közé.

- Micsoda pojáca - mormogja alig hallhatóan a szamár, mire a láma hangosan csámcsog egyet mellette.

- Pont erre gondoltam én is - mondja két rágás között, és végigméri a macskát, aki tovább törleszkedik Szempilla királyfihoz, aki kicsit hosszasan tűnődik.

- Szóval szállásra lenne szükségetek, meg egy kis kajára is, ugye, jól értettem - dünnyögi, és apró ujaival állat vakarássza, mint egy igazi stratégá. - Azt hiszem, országom jelenlegi állapota megengedi, hogy vándorokat befogadjak, illetve ha nem engedi meg, akkor is befogadlak, csak az nehezebb lesz - hadarja Szempilla királyfi, majd a lépcső felé bukácsolva még azt kiabálta a táraságnak, hogy túrjék még néhány percig a cidrit, ameddig ő megtanácskozza a dolgot a belügyminiszterével, aki az anyukája is egyben, mert ő még egy nagyon apró király, emiatt sajnos nem gyakorolhatja teljes mértékben a...

- Mit nem gyakorolhat teljes mértékben? - kérdezte az újfent vigyázó pozícióba dermedt Tábászko Tábornok, de sajnos senki nem hallotta

a mondat végét, mert azt Szempilla királyfi már a lépcsőházban mondta, és onnan a hang a hideg miatt nem szándékozott kijönni.

- Nem baj, majd megtudjuk, ha visszajön - állapította meg Soson, aki a macskát félrependerítve oda feküdt, ahol azelőtt Szempilla királyfi tartott seregszemlét, mintegy jelezve ezzel, hogy a kutya, az ember legjobb barátja ezennel átvette a társaság szemmel tartását. Nem mintha bárki is megszőkni szándékozott volna, szöktek ők már eleget, tulajdonképpen mindannyian arra vágytak, hogy egy viszonylag szélmentes helyen lerogyhassanak, lehetőleg szalmára, és ne kelljen többet futniuk. A macska visszafeküdt a szamár alá, aki a fél fülét már felmerte emelni a szeméről, óvatosan körbekémlelt, majd a farkát felemelve szégyenlősen pisilt egyet. A macska köpködve csapdosta a levegőt, és mormogva húzódott át a láma alá, aki hamarosan követte a szamár példáját. Mire Szempilla királyfi visszaért az udvarra, két gözölgő kört látott, benne szőrös valamikkel, hirtelen azt hitte, újabb vándorok érkeztek, és kétségbeesett, hogy ennyi lelket hova fog beszuszakolni.

Tábászko Tábornok látván a királyfi elbizonytalanodását, úgy gondolta, itt az ideje a jelentéstevésnek.

- Alázatosan jelentem, még mindig mi vagyunk itt, kósza vándorok, jobbra tőlem Juan, a láma áll, mellette Gizike, a szamár, Lollobörd macskát volt szerencséje megismerni, ön mellett a már szintén ismerős Soson kutya, illetve alázatos szolgája, vagyis jómagam, Tábászko Tábornok, a púvaszemes pulyka.

- Huh - mondta Szempilla királyfi. - Már azt hittem, megsokasodtatok a távollétemben. Nos, minden a legnagyobb rendben, azaz bevonulhattok a fészerbe azzal a kikötéssel, hogy takarítani fogtok magatok után, mert hogyha nem, anyukám, azaz a belügyminiszterem mindannyiunk talpára útilaput köt. Nem tudom, mit szölköztök ehhez. Én télen szívesebben járok bakancsban, az útilapu amúgy is hamar kiszakad, de az is lehet, ez valami kétértelmű mondat lesz, tudjátok, hadarta, a miniszterek mindig úgy beszélnek, hogy az ember ne értse pontosan, mit akarnak mondani - mondta Szempilla királyfi, és az említett fészert felé vezette a társaságot.

A kompánia nagy csetepatéval bejutott az ajtón. Természetesen mindenki egyszerre igyekezett benyomulni, emiatt a pulyka fél szárnyával felakadt egy kiálló szegre, és csak úgy szabadulhatott onnan,

hogy Szempilla királyfi rábeszélésére lemondott néhány kisebb tolláról. A macska gúnyosan pödörte a bajszát, és máris egy nagy, füles fotelben görbítgette és egyenesítgette magát kéjesen. A szemtelenje mindenki lába alatt surrant be, és rögtön megcélozta a legjobb helyet. Juan, a láma és Gizike, a szamár fej-fej mellett tülekedtek, ezért kis időre ők is felakadtak Tábászkó Tábornok mellé, akiről már tudjuk, hogy szépséges tollaiba került ez az akció. Sosen illedelmes fiú lévén békésen várt Szempilla királyfi mellett, hátul, míg Juan és Gizike között eldőlt a háború. Utóbbi egy finoman elhelyezett patalenyomattal, melyet egy Kózsza nevű lótól tanult, belökte Juant a fészerbe, majd a fejét annak hátsójához illesztette, és olyant taszított rajta, hogy a láma újfent kiejtette a szájából azt a valamit, amiről senki nem tudta, mi, de ő rágta rendületlenül.

- Víúgyázz! - sipította Tábászkó Tábornok, mire mindenki abba a pozícióba merevedett, amilyenben éppen volt. Szempilla királyfi kezét Sosen nyakán nyugtatva végre megérkezett a helyszínre.

- Ez volna a szállásotok, a hadügyminiszterem szerint, aki a nagytatám is egyben. A Megváltó ennél sokkal rosszabb helyen jött a világra, bár ha ti beköltöztök, talán újra eljön - hadarta Szempilla királyfi, körbemutatva. A kompánia nem nagyon értette, mi az a Megváltó, de a hely láttán, melyet eddig nagy befele igyekeztükben nem volt érkezésük szemügyre venni, mindenki egyöntetűen fellélegzett. A sarokban vaskályha szeme izzott, igen félelmetes volt, de finom meleget ontott magából, és el is volt választva a helység többi részétől egy jókora vaslemezzel.

- Na - mondta Szempilla királyfi, és lehuppant egy bála szalmára, majd a kabátja cipzárját lerántva egy jókora papírzacskót rántott elő. A papírzacskó zizegésére Gizike, a szamár a másik szeméről is felmerte emelni a fülét, éppen jókor, mert a királyfi egy szép murkot dugott az orra alá. - Más most nincs, mondta, de később lesz - tette hozzá, és a lámát is hasonló étellel kínálta. Tábászkó Tábornok, Lollobörd és Sosen zsíros kenyeret kapott, mindenki a maga adagját, mert a királyfi igazságos volt és igen bölcs, jobbnak látta, ha saját kezűleg osztja az ételt az esetleges nézeteltérések elkerülése végett. Mint kiderült, Gizike is igen kedveli a zsíros kenyeret, csak Juan emelgette fanyalogva az orrát, de a murkot szó nélkül betermelte. Ő

lévén az első, aki elfogyasztotta az ételét, odabicegett a királyfihoz, és érdeklődve nézni kezdte.

- És téged hogy hívnak? - kérdezte, miután nem túl finoman szívott egyet az orrán.

- Szempilla királyfinak - mondta Szempilla királyfi, és ő is szipogott egyet. Nem tudtad?

- Nem tudtuk - vágta rá teli szájjal Tábászkó Tábornok abbéli félelmében, hogy a láma valami orbitális marhaságot mond. - Nem tudtuk, drága kicsi királyfi, csak azt, hogy valahol itt, errefelé kell lakjál, szóval hogy muszáj itt legyen egy picit királyság egy picit királlyal, egy egészen apróval akár, mert, tudod, rémesen megfáztunk, és elfáradtunk, és megéheztünk, és...

- Nem kell állandóan panaszkodni, és különben is, egészen jól gondoltatok mindent, mindjárt hozok teát is - mondta Szempilla királyfi kicsit fontoskodva, és megvakarászta a láma állát.

- Menj egy kicsit arrébb! - mondta Lollobörd önagyságának, aki már kiterülve horkolt a fotelben. Nem biztos, hogy te egyedül alszol majd itt - jegyezte meg.

- Neeem? - kérdezte kényeskedve a macska, és álnokul a királyfihoz bújt.

- Egészen biztos, hogy nem. Meg kell tanuljátok, milyen az összefogás. Te tudod, milyen? Az összefogás pont olyan, mint a fonás. Erősebb lesz tőle a szál, nehezebben szakad el, és nagyobb súlyt bír el, érted? - kérdezte Szempilla királyfi, és körbenézett a társaságon. Gizike máris könnyezve bólogatott, Juan pedig abbahagyta a rágcsálást. Tábászkó Tábornok kihúzta magát, és halkán megjegyezte, hogy ő mindig is mondta, sokkal több esélyük lenne, hogyha végre abbamaradna a sok marakodás. És mindenféle más csalafintaság.

- De te is elsőnek akartál bejutni az ajtón - mondta Szempilla királyfi, és ránevetett a pulykára, aki szégyenlősen húzta össze a szárnyait, és a begyét is lepasztotta volna, de abban ugye ott lakott már egy szép darab zsíros kenyér, ezért feltartóztathatatlanul gömbölyödött tovább. - Na, ne aggódjatok, valahogy megedződünk! Anyukám, aki a belügyminiszterem is, mindig ezt mondogatja nekem, hogy edződnöm kell, mert még igen apró vagyok, és csak kicsiket tudok lépni, de ebben téved, csak ugye a király azért éppen mindent nem köt a belügyminisztere orrára. A királynak lehetnek királyi titkai. Meg

királyi teafőzője is. Meg királyi eperlekvár gyűjteménye, amelyből annak ad, akinek éppen csak akar.

Az eperlekvár bűvös kifejezés hallatára a teljes kompánia odatódult a legapróbb királyfi elé, aki éppen a csuklóit edzette, úgy, hogy egy macskát vakarászott.

- Na, mi van? Csak nem azt akarjátok mondani, hogy szeretitek az eperlekvárt? Mindenki bólogat. Érdekes. Az óvodában is mindenki szerette, pedig volt olyan is, akinek vörös és viszketős putypuruttyok nőttek tőle a testére. Azok, szegények, csak szilvalekvárt ehettek. Van ilyen, hiába néztek. Olyan is van, hogy túl sok a vérükben a cukorka, de attól még szeretnének kapni, csak nem kaphatnak. Szomorú, nem? - magyarázta hadarva a kicsi királyfi, majd rövid időre búcsút intett a kompániának. - Jók legyetek! Azonnal jövök! Hozom a teát!

